

Crítiques jazz/rai

Cos i ànima

Pere Pons

Esperanza Spalding
Plaça del Rei, 13 de juliol. Grec 09

Com aquelles criatures en fase de creixement que en qüestió de pocs mesos canvien de forma radical, l'estirada d'Esperanza Spalding respecte a la seva anterior visita a Barcelona ha estat espectacular. Actuava a la plaça del Rei dins el marc del Grec, presentant el mateix disc i amb idèntica formació a la que vam poder veure a la sala Luz de Gas fa mig any. El seu concert, però, ben poca cosa va tenir a veure amb aquella experiència anterior, on les concessions vers els aspectes més comercials del disc estaven a l'ordre del dia i una tímidesa gairebé malaltissa revestia d'una certa fredor un discurs musical notablement elaborat. La constatació que trepitjar tarimes és una de les comptades variables que determinen el creixement d'un artista està reflectida en figures com la seva, que a poc a poc han sabut donar cos i ànima propis tant al repertori que traginen com a la seva manera de fer.

I ella era allà, exuberant, atractiva i comunicativa com fa unes setmanes resultava inimaginable. Tan rotunda amb el baix elèctric com *swinguejant* amb el contrabaix, Spalding es va revelar a més com una vocalista de cap a peus. Entre les cançons escollides va tirar dels recurrents estàndards combinats amb temes d'autoria que tan aviat podien passejar-se pel sigil·lós *blues*, la queixalada *funk*, la sensual *bossa* o el jazz per la via

Spalding es revela a més com una vocalista de cap a peus

del ritme o de la improvisació. Acústica o elèctrica, a duo, trio o formació completa, Spalding va exhibir unes qualitats prodigioses com a cantant i instrumentista. Tant la capacitat de lideratge com el seu contacte amb el públic també s'ha refermat d'una forma notable. La seva magnífica versió de *Body & Soul* no podia ser més escaient per definir una artista que disfruta del seu ofici en cos i ànima. I així ho transmet.